

LBBIS

We know
books

Scarlett Thomas (4 iulie 1972, Londra, Marea Britanie) este scriitoare, profesoară de creative writing la University of Kent și autoare de recenzii de carte pentru *Literary Review*, *Independent on Sunday* și *Scotland on Sunday*.

Trăiește lângă mare într-o casă veche plină de cărți. A fost întotdeauna entuziasmată de povești, de locuri magice și misterioase. A încercat (fără să reușească) să scrie primul ei roman la vârsta de șase ani. De atunci a scris cu succes multe romane, printre care se numără *PopCo* (2004), *The End of Mr. Y* (2006), *Our Tragic Universe* (2010) și *The Seed Collectors* (2015).

În 1995 a absolvit University of East London și a obținut o diplomă în studii culturale. În 2001 a fost inclusă de *The Independent* în topul celor mai buni douăzeci de tineri scriitori, iar în 2002 i s-a decernat premiul Best New Writer, în cadrul Elle Style Awards.

În 2017 debutează ca scriitoare de literatură pentru copii cu *Pajiștea Dragonului*, prima carte din seria *Cutremurul Mondial*, iar în anul următor publică *Cei aleși*, al doilea volum ce completează seria.

SCARLETT THOMAS

CUTREMURUL MONDIAL I
— PAJIȘTEA —
DRAGONULUI

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

arthur

Doamna Beathag Hide era exact genul de profesoară care le provoacă elevilor coșmaruri. Era înaltă și slabă, iar degetele ei nemaipomenit de lungi semănau cu ramurile ascuțite ale unui copac otrăvitor. Purta pulovere negre pe gât, care îi făceau capul să arate ca o planetă eliminată încet dintr-un univers ostil, și costume groase de tweed în culori stranii, nuanțe de roz și roșu care îi făceau fața să pară palidă ca o lună înghețată. N-ai fi putut spune cât de lung îi era părul, pentru că îl purta într-un coc strâns. Dar avea culoarea a trei, poate chiar patru găuri negre adunate laolaltă. Parfumul ei mirosea a flori pe care nu le vezi niciodată în viața normală, flori de un albastru foarte închis, care cresc numai pe vârfurile unor munți îndepărtați, poate în aceeași sălbăticie pustie și deprimantă ca ramurile de copac cu care semănau degetele ei.

Cel puțin așa o vedea Maximilian Underwood în luna aceea de toamnă trandafirică și plină de frunze moarte de la sfârșitul lui octombrie.

Vocea ei era de-ajuns ca să-i facă să plângă pe copiii mai vulnerabili, uneori numai când se gândeau la ea, noaptea târziu sau când erau singuri într-un autobuz școlar, care scârțâia prin ploaie. Doamna Beathag Hide era atât de înspăimântătoare, încât, de obicei, i se permitea să predea doar la clasele mai mari. Tot ce-i plăcea ei mai mult părea să aibă legătură cu morți premature și violente. Iubea în mod deosebit povestea aceea din mitologia greacă, în care Cronos își mănâncă propriii copii. Clasa lui Maximilian avusese chiar acum două săptămâni de făcut un proiect în legătură cu povestea respectivă și confecționaseră din *papier-mâché* toți acei copii nefericiți.

Doamna Beathag Hide o suplinea, de fapt, pe domnișoara Dora Wright, adevărata lor profesoară, care dispăruse după ce câștigase un concurs de povestiri. Unii spuneau că domnișoara Wright fugise în Sud să se facă scriitoare profesionistă. Alții spuneau că fusese răpită pentru ceva ce avea de-a face cu povestirea ei. Asta nu prea avea cum să fie adevărat, din moment ce povestirea se petrecea într-un castel dintr-o lume complet diferită de-a noastră. Dar, în orice caz, domnișoara Wright dispăruse, iar acum înlocuitoarea ei înaltă și înspăimântătoare striga catalogul.

Iar Euphemia Truelove, cunoscută drept Effie, lipsea.

— Euphemia Truelove, zise doamna Beathag Hide pentru a treia oară. Iar lipsește?

Majoritatea celor din clasă, eșalonul celor mai buni la engleză din ciclul primar de la Școala Tusitala pentru Talentați, Tulburați și Ciudați (școala, cu turlele ei ascuțite, răsucite și cenușii, cu acoperișurile prin care se strecura apa și cu lungă și nobilă ei istorie, nu purta, în realitate, chiar acest nume, dar, din diferite motive, ajunsese să i se spună astfel), își dăduseră seama că cel mai bine era să nu-i răspunzi nimic doamnei Beathag Hide. Pentru că orice-ai fi spus, aveai toate șansele să greșești. Prin orele ei treceai stând complet nemișcat, tăcut și rugându-te să nu te observe. Cam cum ai fi făcut dacă erai soarele și te aflai în cameră cu o pisică.

Până și cei mai „tulburați“ dintre elevii de la ciclul primar, cei care ajunseseră în eșalonul de elită copiind, sau pentru că erau genii nedescoperite, sau pur și simplu accidental, știau să-și țină gura la ora doamnei Beathag Hide. Se loveau unii pe alții în pauză mult mai tare decât de obicei, ca să compenseze. Copiii cei mai „ciudați“ găsiseră propria lor cale de a face față orelor. Raven Wilde, a cărei mamă era scriitoare faimoasă, încerca în momentul acela să devină invizibilă printr-o vrajă pe care o citise într-o carte găsită în pod. Până acum, vraja nu avusese efect decât asupra creionului. Altă fată, Alexa Bottle, cunoscută drept Lexy, al cărei tată era profesor de yoga, intrase pur și simplu într-o meditație foarte profundă. Toți stăteau absolut nemișcați și foarte tăcuți.

Dar Maximilian Underwood nu părea să se fi prins cum mergeau lucrurile.

— Din cauza bunicului ei, domnișoară, zise el. E bolnav în spital.

— Și? zise doamna Beathag Hide, străpun-gându-l pe Maximilian cu ochii săi ca niște raze menite să ucidă fapăturile mici și lipsite de apărare – fapături cam ca sărmanul Maximilian, a cărui viață la școală era un permanent iad din cauza numelui, a ochelarilor, a uniformeii regulamentare noi (perfect călcate) și a interesului profund și neostoit pentru teoriile despre cutremurul mondial care avusese loc în urmă cu cinci ani.

— La această oră de curs nu avem bunici bolnavi, adăugă doamna Beathag Hide cu o privire ucigătoare. Nu avem rude pe moarte, părinți abuzivi, animale care ne-au mâncat tema, uniforme care au intrat la apă, pachete cu mâncare pe care le-am pierdut, alergii, ADHD, depresii, droguri, alcool, bătauși sau tehnologie stricată de orice fel... Nu-mi pasă, de fapt *nici n-ar putea să-mi pese mai puțin*, cât de sărace și jalnice sunt copilăriile voastre lipsite de importanță.

Ridică tonul de la șoptitul tenebros la care ajunsese și urlă:

— INDIFERENT DE NENOROCIRILE NOASTRE, NE FACEM TREABA ÎN LINIȘTE ȘI NU CĂUTĂM SCUZE.

Elevii din clasă – chiar și Wolf Reed, care era fundaș la rugby și nu se temea de nimic – începură să tremure.

— Ce facem? întrebă doamna Beathag Hide.

— Ne facem treaba în liniște și nu căutăm scuze, zise clasa la unison, parcă scandând.

— Și cât de bună este munca noastră?

— Munca noastră este excelentă.

— Și când venim la ora de engleză?

— La timp, răspuse clasa, începând cumva să se relaxeze.

— NU! CÂND VENIM LA ORA DE ENGLEZĂ?

— Cu cinci minute mai devreme? scandară elevii de data asta.

Iar dacă nu credeți că semnul întrebării se poate scanda, tot ce vă pot spune este că au încercat din răspuțeri.

— Bine. Și ce se întâmplă dacă ne clătinăm?

— Ne străduim să ne facem mai puternici.

— Și ce se întâmplă cu cei slabi?

— Sunt pedepsiți.

— Cum?

— Retrogradează în eșalonul al doilea.

— Și ce înseamnă să retrogradezi în eșalonul al doilea?

— Eșec.

— Și ce-i mai rău decât eșecul?

Aici, cei din clasă se opriră. Săptămâna trecută învățaseră totul despre eșec și retrogradarea într-un eșalon inferior, despre cum trebuie să nu se plângă și să nu se justifice niciodată, despre cum să-și

LIBRIS

We know

books

Scarlett Thomas (4 iulie 1972, Londra, Marea Britanie) este scriitoare, profesoară de creative writing la University of Kent și autoare de recenzii de carte pentru *Literary Review*, *Independent on Sunday* și *Scotland on Sunday*.

Trăiește lângă mare într-o casă veche plină de cărți. A fost întotdeauna entuziasmată de povești, de locuri magice și misterioase. A încercat (fără să reușească) să scrie primul ei roman la vârsta de șase ani. De atunci a scris cu succes multe romane, printre care se numără *PopCo* (2004), *The End of Mr. Y* (2006), *Our Tragic Universe* (2010) și *The Seed Collectors* (2015).

În 1995 a absolvit University of East London și a obținut o diplomă în studii culturale. În 2001 a fost inclusă de *The Independent* în topul celor mai buni douăzeci de tineri scriitori, iar în 2002 i s-a decernat premiul Best New Writer, în cadrul Elle Style Awards.

În 2017 debutează ca scriitoare de literatură pentru copii cu *Pajiștea Dragonului*, prima carte din seria *Cutremurul Mondial*, iar în anul următor publică *Cei aleși*, al doilea volum ce completează seria.

SCARLETT THOMAS

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

arthur

1

Orwell Bookend nu era un om prea fericit. În acel moment, când un liliac mic se uita la el cu ochii lui speciali întorși cu susul în jos, nu era sigur că fusese fericit vreodată. Poate cândva, cu multă vreme în urmă, când încă o mai avea în preajmă pe Aurelia, prima lui soție. Înainte ca Effie, fiica lui, să fi scăpat de sub control într-un asemenea hal. Și înainte ca el să fi urcat în podul plin de praf fără să-și fi schimbat în prealabil costumul cu care mergea la serviciu.

Unde era copila aceea blestemată? Probabil se ocupa pe undeva de așa-zisa „magie“, împreună cu păcălicii ei de prieteni – un ochelarișt gras și o fată care părea îmbrăcată tot timpul în cămașă de noapte. Ei bine, Effie o s-o încurce sigur, când va ajunge acasă. Trebuia să fi fost aici, în pod, conchise Orwell, și să fi luat deja cartea. Nu găsea nicăieri exemplarul din *Cei aleși* de Laurel Wilde pe care îl căuta, și exact lucrul ăsta îl făcea extrem de nefericit acum.

Nefericirea lui Orwell Bookend începuse, la fel ca multe nefericiri, după ce i se fluturase pe dinainte

perspectiva fericirii, iar apoi i se furase cu cruzime. Asta se întâmplase cam cu patruzeci și cinci de minute mai devreme. În timp ce se întorcea acasă de la universitate, Orwell asculta radioul din mașină, și astfel auzise când se anunțase un concurs.

Orwell Bookend se dădea în vânt după concursuri. Nu o recunoștea în fața tuturor, dar concursurile chiar îl făceau fericit. Până când pierdea. În fiecare vineri, dezlega cu grijă rebusul criptic din *Gazeta Orașului Vechi*, apoi îl expedia la o casuță poștală din Mărginime. Costul timbrelor consumate în decursul anilor depășea cu mult valoarea premiului, un cupon de cincisprezece lire destinat exclusiv cumpărării de cărți, dar Orwell n-avea să-și găsească liniștea până când nu obținea cuponul acela, pe care plănuia să-l expună înrămat în biroul lui.

Al doilea lucru care îl făcea fericit pe Orwell Bookend era să câștige bani, deși nu se pricepea foarte bine la asta (după cum demonstra și povestea cu cuponul). Măcar dacă ar fi reușit să găsească acum cartea aia – prima ediție cartonată din *Cei aleși*, pe care i-o cumpărase Aurelia lui Effie cu mulți ani în urmă –, în felul ăsta s-ar fi putut înscrie la concurs, plus să câștige bani. Așa spuseseră la radio. Cine avea norocul să dețină un exemplar cartonat din *Cei aleși* se putea prezenta vineri la Primărie, unde urma să primească cincizeci de lire bani gheață, plus posibilitatea de a câștiga curent electric gratuit și nelimitat

pentru toată viața. Cine avea o ediție broșată primea pe ea zece lire.

Cincizeci de lire deveniseră o grămadă de bani de când avusese loc, cu cinci ani în urmă, cutremurul mondial. După cutremur, economia, ca multe alte sisteme complexe, devenise obosită și arțăgoasă și începuse să se poarte urât. Se vedea clar că n-o mai interesa să urmeze un toptan de reguli matematice. Astăzi merita fără discuție să ai cincizeci de lire, cu toate că mâine, cine știe?

Dar curent electric gratuit și nelimitat, pentru toată viața! Țsta chiar era un premiu care merita câștigat. De la cutremur, nimeni, oricât de bogat ar fi fost, nu mai avea acces nelimitat la electricitate. Bine, nimeni în afară de Albion Freake, cel care deținea, întâmplător, toată electricitatea din lume. Din cine știe ce motiv, compania lui, Albion Freake Inc., oferea acum acest premiu și pune la bătaie și banii. Orwell Bookend trebuia doar să găsească blestemata de carte. Nu era chiar cartea lui, evident. Era a lui Effie. Însă lui Orwell Bookend nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Capul lui dr. Green semăna cu un cartof fiert. Dar nu cu un cartof fiert normal și drăguț, spălat și curățat înainte de fierbere, ci cu un cartof bătrân

și uscat, cu coajă tare, care stătuse prea mult în pământ și, cu toate că era fiert, tot mai încolțeau din el smocuri ciudate de păr. Lui Maximilian Underwood smocurile acelea i se păreau aidoma unor rădăcini care s-au aventurat curajos să iasă la lumină, apoi au murit instantaneu.

Dr. Green se afla în mijlocul unei povești cu tâlc – cel mai rău gen de poveste, după părerea lui Maximilian – în care o cotoroanță bătrână, cocoșată și misterioasă îi dădea o pereche de adidași jerpeliți unui copil sărac, într-un centru unde se strâneau donații.

— Bătrâna îi șopti fetiței că pantofii sunt vrăjiți, zise dr. Green, cu o voce deopotrivă moale, umedă și unsuroasă, ca margarina.

Maximilian știa precis ce urma să se întâmple în poveste. *Toată lumea*, desigur, știa ce urma să se întâmple în poveste. A doua zi, fata avea să se încălze cu adidașii și să câștige o cursă de alergări cu cel mai bun timp înregistrat vreodată. Pe urmă o descoperea un antrenor faimos, care o implora să poarte pantofi de sport mai buni. Ea refuza, evident, să poarte altceva decât adidașii ei jerpeliți și „magici”. În cele din urmă, se întâmpla inevitabilul. Rivala îi fura pantofii și i-i ascundea. Fata era obligată să concureze încălțată cu adidași obișnuiți. Și, desigur, câștiga și așa. Morala: nu pantofii conta-seră. Sfârșit.

— Să medităm acum asupra câtorva aspecte, zise dr. Green, după ce termină povestea.

Se duse spre o tablă mobilă, pe rotile, care tot restul săptămânii zăcea în debara și apărea numai luni seara, pentru aceste cursuri destinate Neofiților – adică persoanelor epifanizate de curând, în special copii – cu menirea să-i învețe noțiunile de bază ale magiei. Era primul curs la care participa Maximilian. Sperase să găsească aici cel puțin cazane clo-cotinde, sau, în mod ideal, obiecte care să zboare în jurul camerei și să ia foc. Nici vorbă. Numai și numai plictiseală.

Pe tablă exista o listă cu lucruri interzise Neofiților, iar până acum lista fusese subiectul principal al cursului.

1. NEOFIȚII NU AU VOIE SĂ FACĂ NICIODATĂ VRĂJI FĂRĂ SUPRAVEGHEREA UNUI EXPERT (SAU ALT GRAD MAGIC MAI ÎNALT).
2. NEOFIȚILOR LI SE INTERZICE SĂ DEȚINĂ VREUN DAR FĂRĂ APROBAREA CLARĂ ȘI FORMALĂ A GHILDEI MESERIAȘILOR (APROBARE CARE POATE FI RETRASĂ ÎN ORICE MOMENT).
3. DACĂ UN NEOFIT ADUCE VREUN DAR LA CURS, DARUL SE VA CONFISCA.
4. NEOFIȚILOR LI SE INTERZICE SĂ DISCUTE DESPRE MAGIE ÎN AFARA ACESTEI CLASE.

LBRIS

We know
books

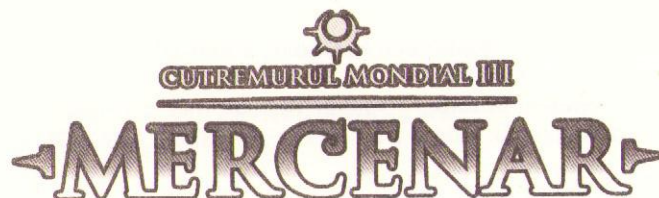
SCARLETT THOMAS (4 iulie 1972, Londra, Marea Britanie) este scriitoare, profesoară de scriere creativă la University of Kent și autoare de recenzii de carte pentru *Literary Review*, *Independent on Sunday* și *Scotland on Sunday*.

Trăiește lângă mare într-o casă veche plină de cărți. A fost întotdeauna entuziasmată de povești, de locuri magice și misterioase. A încercat (fără să reușească) să scrie primul ei roman la vârsta de șase ani. De atunci a scris cu succes multe romane, printre care se numără *PopCo* (2004), *The End of Mr. Y* (2006), *Our Tragic Universe* (2010) și *The Seed Collectors* (2015).

În 1995 a absolvit University of East London și a obținut o diplomă în studii culturale. În 2001 a fost inclusă de *The Independent* în topul celor mai buni douăzeci de tineri scriitori, iar în 2002 i s-a decernat premiul Best New Writer, în cadrul Elle Style Awards.

În 2017 debutează ca scriitoare de literatură pentru copii cu *Pajiștea Dragonului*, prima carte din seria *Cutremurul Mondial*, în anul următor publică *Cei aleși*, iar în 2019 *Mercenar*, al treilea volum ce completează seria.

SCARLETT THOMAS

CUTREMURUL MONDIAL III
MERCENAR

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

1

Bătrânul director al Școlii Tusitala pentru Talentați, Tulburați și Ciudați oftă și intră pășind țepăn în cancelarie. Propriul lui birou întunecos, pe care îl părăsea rar, mirosea liniștitor a cărți, tapiserii, vin bun și țigări de foi. Cancelaria, însă, duhnea neplăcut a cutii uitate de mâncare pentru prânz, a cafea ieftină, a cerneală, a parfum tragic și a toate izurile unice ale unor animale folosite drept material didactic care se refugiaseră aici.

Se adunaseră deja numeroase mamifere mici și păsări care-și uitaseră rolul pentru o clipă și mușcaseră elevi (deși niciodată foarte rău), sau îi mâncaseră pe cei mai tineri dintre semenii lor (deși rareori în public) și, prin urmare, plecaseră în mod oficial din școală.

— Ascunde cobaii, sâsâi cineva. Și acoperă-l pe Petrov.

Doamna Beathag Hide (posesoarea parfumului tragic) aruncă o mantie de vampir de teatru peste colivia cu papagalul despre care se presupunea că

fusese alungat după ce îl înjurase pe inspectorul școlar. Dr. Cloudburst și domnul Peters începură să pună cuștile cu cobai în dulapul de obiecte pierdute. Din fericire, bătrânul director se deplasa destul de încet încât să le rămână timp din belșug să îi ascundă.

Neptune, motanul școlii, se descolăci din forma de pernă păroasă de până atunci și porni țanțoș în aceeași direcție, sperând să se trezească și el închis împreună cu porcușorii de Guineea. Era deosebit de îndemânic la deschisul cuștilor. Domnul Peters îl uși și-l dădu afară pe holul principal. Măcar Neptune nu trebuia ascuns și el. Ultima pozna i se uitase deja, așa că începuse de curând să apară din nou în Prospectul Școlii și în buletinul informativ anual. Părinților le plăceau pisicile.

Astăzi, însă, pe director nu-l interesau animalele și trecutul lor rușinos.

— A venit momentul, zise el rar, după ce ajunsese în sfârșit în mijlocul încăperii, să finalizăm planul pentru Târgul de Iarnă.

Toată lumea gemu. Nici vorbă ca oamenilor să nu le fi plăcut Târgul de Iarnă din Orașul Vechi. Le plăcea. Dar în timpul târgurilor, al serbărilor și al zilelor deschise, lucrurile o luau întotdeauna razna. După părerea tuturor profesorilor, era mult mai potrivit ca totul să rămână bine structurat și

previzibil. Să bagi copiii în clase, să încui ușile și să încerci să-i înveți ceva – orice – până la sfârșitul zilei. Tradus în latină, asta era în linii mari motto-ul școlii. Sau ar fi fost, dacă s-ar fi gândit cineva că le trebuie un motto.

— Avem, fără îndoială, un plan, nu-i așa? întrebă directorul.

— Trimitem cinci elevi la universitate, zise doamna Beathag Hide. Câțiva din anii mici și-au exprimat dorința să învețe scriere creativă și, cum bine știți, am stabilit niște legături cu noul scriitor aflat în rezidență acolo. Vor exista ateliere, cred, pentru elevii norocoși.

Felul în care rosti ea „elevii norocoși“ nu-i făcea să pară deloc norocoși. Ba chiar pe dos, de fapt.

Universitatea din Orașul Vechi își ținea în mod tradițional Săptămâna Ușilor Deschise în perioada Târgului de Iarnă. Se organizau ateliere pentru copii și conferințe publice pentru persoanele care nu-și permiteau să meargă la universitate și voiau să învețe câte ceva gratis. Frumoasele ziduri vechi din gresie de culoarea untului erau, doar pentru o săptămână, acoperite cu baloane colorate.

— Așa, da, zise directorul. Vorbim de Terrence Dark-Heart, bănuiesc?

Îi aruncă doamnei Beathag Hide o privire iscoditoare – cât de iscoditoare putea fi la vârsta lui.

— Terrence Deer-Hart, îl corectă doamna Beathag Hide. Da, un scriitor oribil de cărți pentru copii, care acum se pare că lucrează la un roman epic, îngrozitor, pentru adulți.

— Amintește-mi, de ce-i trimitem pe elevi la el? întrebă îngrijorat directorul.

— Ceilalți conferențieri din departament sunt destul de *interesanți*. E acolo și Dora Wright acum. Noul șef al Catedrei de Scriere Creativă este profesorul Gotthard Forestfloor – romancierul scandinav despre care am vorbit săptămâna trecută, dacă vă amintiți. Mai e și Lady Tchain-saw, poeta avangardistă rusă. Jupiter Peacock, profesorul invitat, este și el un om destul de captivant. Susține, poate vă amintiți, că duce peste tot cu el spiritul scriitorul antic Hieronymus Moon, închis într-o sticlă ceramică cu dop. Elevii sigur vor învăța ceva. Și trimitem doar cinci. Restul vor confecționa obiecte pentru Târgul de Iarnă împreună cu elevii de la școala doamnei Joyful.

— Cum rămâne cu Sfântul Bartolo? întrebă dr. Cloudburst, cercetând o eprubetă care avea pe fund ceva uscat și negru.

Părea un rest de ceai rămas în cancelarie de-a lungul unui weekend, dar era, probabil, ceva mai periculos de-atât.

— Sigur nu mai trimitem copii acolo, nu-i așa?

Nimeni nu părea să-și amintească de vreun aranjament cu Școala Sfântul Bartolo, nici ce se întâmplase cu elevii care fuseseră acolo cu un an în urmă. Se mai întorseseră? Poate că nu.

— O să fie distracție, zise domnul Peters, șeful catedrei de educație fizică. Elevilor le place să se distreze puțin.

Toată lumea se uită la el ca la un prostănac.

Dar avea dreptate. Majorității copiilor chiar le plăcea puțină distracție, iar dacă distracție însemna să vezi oameni răi sfâșiați de demoni, să auzi profeții despre moartea celor mai buni prieteni ai tăi, să fii gata să mori pentru că ai rămas stors de energie magică, să fii nevoit să te confrunți cu cele mai rele spaime ale tale, să se aștepte de la tine să lupți cu diavolul și să călătorești în alte lumi de unde nici măcar să nu știi dacă te mai poți întoarce, atunci da, câțiva dintre elevii școlii știau totul despre distracție.

— Tuturor le place Târgul de Iarnă, zise dr. Cloudburst.

Asta *chiar* era adevărat. În timpul Târgului de Iarnă, în Orașul Vechi răsăreau peste tot tarabe la care se vindeau castane coapte, gogoși fermentate și marmeladă făcută din fructe sălbatice. Fiecare magazin cunoscut avea propriul lui stand. Centrul Comercial Ezoteric etala cele mai prăfuite vinuri de colecție pe care le avea și cele mai vechi